

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing on a city street. The man is wearing a dark green suit and the woman is wearing a white dress with a low back and beaded details. They are looking at each other closely.

Michelle Smartová
Máš jen
den a noc!

 HARLEQUIN[®]

MICHELLE SMARTOVÁ

MÁŠ JEN DEN A NOC!

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

*koukám se na názvy příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo a nemůžu si pomoci, abych ne-
uvažoval nad mocí slov. Každý to samozřejmě může
cítit jinak – každý jsme totiž jiný –, ale ve mně slova,
slovní spojení „den a noc“, „slunce v poušti“, „oceán
vášně“, „perla“, „Karibik“ vyvolávají představu
dlouhých žhavých večerů s rudým vínem a zpěvem
cikád a ještě delších a žhavějších nocí, kdy se toho
moc nenaspí... a ráno jsou pomuchlaná prostěrad-
la...*

*Jasně, mnohem více je v životě večerů s flanelo-
vou noční košilí a hrníčkem kaka a na dobrou noc...
a třeba s pěknou knížkou...*

A víte co? Vždyť ono to jde (aspoň trochu) spojit.

*Takže si – když tedy zrovna nemáte možnost ně-
čeho onačejšího – užijte žhavých dnů a nocí plných
perel z oceánů vášní klidně i v tom teplém pyžamu
(je přece leden!) a s tím kakaem. A s některou z mých
knížek.*

A pochopitelně po celý rok...

... s láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

MÁŠ JEN DEN A NOC!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Innocent's Wedding Day with the Italian

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1231-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1232-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1233-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dlouhou limuzínu přivítaly na náměstí záblesky desítek fotoaparátů. Od chvíle, kdy oznámila své zasnoubení, vyhýbala se Rebecca Foleyová novinářům jako čert kříži. Věděla, že dnes, v den, kdy se konala svatba století, je nebude moct dál ignorovat.

Nežádanější italský starý mládenec se chystal vlézt do chomoutu a Rebecca byla ta šťastná, které Enzo Beresi zanedlouho zasvětil svůj život.

Zatímco Rebecca čekala, až jí šofér přijde otevřít dveře, zadívala se na prázdné místo vedle sebe, kde měl sedět její otec.

V tento velký den měla vystoupit z jeho auta, omláčeného veterána ze šedesátých let, na který byl tak pyšný a jež získal za hubičku, jak to sám nazýval, ve stejný rok, kdy nastoupila na univerzitu. Kdykoli se vrátila domů, táta jí pyšně ukazoval, jaké pokroky na opravách vozu odvedl. Zemřel, než stihl auto dokončit. Nechat jeho milovaný vůz zamčený ve skladu bylo pro Rebečku to nejtěžší, co udělala od chvíle, kdy se rozhodla odstěhovat do Itálie. Bylo to pro ni mnohem náročnější než opustit jediný domov, který kdy poznala.

Sevřela ruce v pěsti a zatnula zuby, když jí tělem projela ostrá bolest.

Od smrti jejích rodičů uplynuly čtyři roky a jejich ztráta ji dodnes tížila stejně jako v těch prvních temných dnech poté, co se tu strašlivou zprávu dozvěděla.

Nikdy své rodiče nepotřebovala víc než právě dnes. Dveře se otevřely.

Šofér jí nabídl ruku, aby jí pomohl vystoupit.

Příjezd nevěsty k rozlehlé katedrále nezaznamenali jen bulvární novináři, ale také stovky přihlížejících, kteří lemovali zátarasy, jež nechal Enzo za tučným poplatek rozmístit po celém náměstí.

Disponovat nezměrným bohatstvím znamená také to, že překážky, kterým čelí běžní lidé, pro mnohem movitější občany neexistují. Právě díky svému bohatství mohl nechat Enzo dopravit svou nevěstu autem na veřejné náměstí, na které byl obvykle dodržovaný a policií přísně vymáhaný zákaz vjezdu.

Rebecca se zhluboka nadechla, narovнала záda a s úsměvem vystoupila. V duchu se pomodlila, aby nezakopla o šaty. Cestou ke slavné florentské katedrále ji doprovázel povzbudivý křik přihlížejících.

Tento okamžik si představovala tak dlouho. Svatbu celé měsíce plánoval vysoce specializovaný tým. Přemýšlela, jak se Enzo zatváří, až ji uvidí v bílých šatech, v nichž si připadala jako princezna z pohádky, a když se k ní na opačném konci dlouhé uličky otočil, nebyla zklamaná. S každým dalším krokem viděla jeho výraz stále jasněji a čistěji.

Enzo Beresi. Miliardář, který se vypracoval od nuly. Téměř metr devadesát vysoká hora svalů přetékajících testosteronem. Italské ztělesnění úspěchu.

Tmavé vlasy nosil stylově rozčuchané. Vždy a za všech okolností chodil dokonale upravený. Byl to muž, po němž touží všechny ženy a jímž se muži

chtějí stát. Klidný, okouzující, vyrovnaný, s pevnou morálkou. Známy svými dobročinnými aktivitami.

Lhář.

Během jejich vášnivého pětiměsíčního vztahu, kdy ji o ruku požádal čtyři týdny po první schůzce, se Rebecca neustále ptala sama sebe, *proč já?* Proč Enza Beresiho zaujala zrovna ona, čtyřiaadvacetiletá učitelka na základní škole, když si mohl vybírat z těch nežádanějších žen po celém světě? Mohl mít kteroukoli z nich. Ale vybral si Rebeku. Úplně ji strhl.

A Rebecca se do něj po uši zamilovala.

Cestou k oltáři spatřila sestru svého otce, svou nejbližší příbuznou a ženu, která toho pro ni tolik udělala a jež Rebece pomohla překonat trauma z toho, že během tří dnů ztratila oba své rodiče. Seděla na místě obvykle vyhrazeném pro matku nevěsty.

Rebecca raději odvrátila od své tety zrak, než by ji stihla přemocť bolest ze ztráty rodičů i budoucnosti, kterou si vysnila.

Došla kENZovi. Tmavě šedé kalhoty a frak doplněné pudrově růžovou vázankou mu zdůrazňovaly hnědé oči. Rty neslyšně zašeptal klišé, které u oltáře pronesl snad každý ženich. „Jsi překrásná.“

Byl vážně dobrý. Naprosto uvěřitelný. V nádherném, ostře řezaném obličejí s plnými rty a orlím nosem se mu zračily láska a obdiv. Vzal ji za ruku a přitáhl si ji k sobě.

Bylo jí zle z toho, že stále reagovala na jeho dotek. Příčilo se jí, že stále chtěla muže, který ji ve skutečnosti nikdy nechtěl.

Jeho přesvědčení, aby s konzumací svého manželství počkali až na svatební noc, nebylo žádné romantické gesto, za jaké ho celou dobu měla.

Všechno to byla přetvářka.

Nikdy ji nechtěl. Chtěl jen to, co mu svatba s ní mohla přinést.

Aspoň teď už znala odpověď na otázku *proč já?*

Ruku v ruce se otočili ke knězi. Cítila na sobě oči pěti stovek svatebčanů, mezi něž patřili ti nejbohatší, nejmocnější a nejvlivnější příslušníci společenské smetánky.

Svatební obřad započal.

Po všech těch měsících plánování se Rebecca domnívala, že se obřad bude vléct a že bude v duchu kněze pobízet, aby zrychlil a dostal se k té hlavní části. Pilně cvičila italštinu, aby svůj slib pronesla čistě a bez chybičky. Sice ho tvořilo jen jedno slovo – *ano* –, ale chtěla ho říct s co nejdokonalejším přízvukem.

A když teď měla ta chvíle nastat, přála si, aby kněz naopak přibrzdil. Čím víc se blížili k danému okamžiku, tím jako by čas plynul rychleji a tím prudčeji jí bilo srdce.

Kněz se dostal k hlavní části.

Otočili se k sobě a sepjali ruce.

„Berete si, Enzo Alessandro Beresi, svou nastávající Rebeku Emily Foleyovou za svou zákonnou manželku?“ zeptal se jich kněz slavnostně.

Zvedl se jí žaludek.

Láskyplně jí pohlédl do očí a bez váhání odpověděl:

„Ano.“

Byla řada na ní.

„Berete si, Rebeko Emily Foleyová, svého nastávajícího Enza Alessandra Beresiho...?“

Nadechla se, zadíval seENZovi do očí a co nejsilnějším hlasem, na jaký se zmohla, hlasitě a čistě oznámila všem přítomným:

„Ne. Neberu.“

Enzo sebou trhnul, jako by ho uhodila. Na opálené tváři mu zamrzl úsměv. Otevřel ústa, avšak žádná slova z nich nevyšla.

Jediné, co Rebeku drželo pohromadě od chvíle, kdy dnes obdržela ten balíček, byla představa, jak Enza raní a poníží.

Akorát že když už to teď udělala, žádné uspokojení jí to nepřineslo. Proslov, který si připravila, jí odumřel v hrdle.

Nechtěla ho vidět už ani vteřinu. Vytrhla mu ruku a v omráčeném tichu rozlehlé katedrály se vydala uličkou zpátky.

Až když vyšla z katedrály na spalující florentské slunce, naplno si uvědomila, co právě udělala.

Před několika hodinami, chvíli před příchodem kadeřnice, dorazila do jejího hotelu obálka bez jména odesílatele, jen s číslem jejího pokoje a slovem **Naléhavé**. V tu chvíli se oblak štěstí, na němž se od rána vznášela, dočista rozplynul. A teď jí smutek z takového zvratu událostí rval duši na kusy.

Seběhla po schodech.

Shromáždění novináři, paparazzi i přihlížející, kteří jen přišli popřát novomanželům hodně štěstí, si všimli něčeho zvláštního – zatímco si spolu povídali a čekali, až obřad skončí, po schodech uháněla nevěsta o dvacet minut dříve, než měla z katedrály podle původního plánu vyjít.

Než se stihli vzpamatovat a zastavit ji, Rebecca si podebrala hedvábné šaty zdobené krajkou a doběhla se po náměstí. Minula limuzínu, která tu čekala, aby mohla šťastné novomanžele odvézt na slavnostní recepci, i starodávnou fontánu, kolem níž

se shromáždily davy turistů, kteří si překvapených výkřiků bulvárních novinářů i fanoušků ženicha nevšímalí.

Rebecca netušila, kam uhání, a nechala se vést jen čirým nutkáním dostat se co nejrychleji a co nejdál od muže, jenž jí zlomil srdce vedví.

Běžela, dokud se jí podpatek lodičky nezadrhl mezi kočičími hlavami. Rozplácla se na zemi jako nemotorné dítě a bolestivě se udeřila do brady.

„*Signorina?*“

Vmžiku jí přispěchala na pomoc skupina mladíků, kteří trávili den vzájemným obdivováním svých skútrů italské značky Vespa.

Obklopil ji oblak levných kolínských. Mladíci jí pomohli vstát. Hned si prohlédla ruce, jestli je nemá zraněné, i rozpáranou krajku na šatech, které stály dvě stě tisíc dolarů. Stírala si slzy z tváří a chtěla mladíkům poděkovat za pomoc, hrdlo však měla příliš sevřené a nevydala ze sebe ani hlásku. Když jí jeden z chlapců nabídl cigaretu, jen se smíchem zavrtěla hlavou.

*Tak tohle se ze mě stalo? Dáma v takových nesná-
zích, že jim připadá jako rozumný nápad mi nabídnout cigaretu na uklidněnou?*

Z dálky k ní dolehl křik mnoha hlasů a rychlé kroky, které uháněly jejím směrem. Očividně jí někdo z těch, kteří se shromáždili na náměstí, aby přihlíželi její svatbě, právě zahlédl. Koneckonců nebyla v pohádkových bílých svatebních šatech zrovna nenápadná.

Kývla k řadě skútrů. Veškerá italština se jí ve stresu vypařila z hlavy, a tak anglicky požádala: „Mohl byste mě někdo odvézt pryč?“

Jen jeden z mladíků jí rozuměl.

„Kam to bude, paní?“ zeptal se.

Sdělila mu název ulice lemované stromy, v níž měl Enzo svůj dům. Všech šest chlapců na ni vykulilo oči. Nebylo divu. Jednalo se o tu nejbohatší část Florencie.

„Prosím,“ naléhala. „*Per favore?*“

Ohlédla se přes rameno na dav lidí, kteří se k nim blížili. Chlapcům její naléhavý výraz neunikl, a než se nadála, seděla na vespě s šaty vyhrnutými k pasu a pevně se držela hubeného mladíka, který zoufale potřeboval oholit.

V doprovodu svých přátel vyrazil její zachránce do florentských ulic.

Cesta jim měla trvat přinejmenším dvacet minut, ovšem Italové považují pravidla silničního provozu za pouhá staromódní doporučení a mladík nebyl výjimkou. Nadával a troubil na všechny chodce, kteří byli natolik hloupí, že se jim pokusili vstoupit do cesty, a o necelou čtvrt hodinu později zastavili před bránou Enzoova domu velikého domu obklopeného rozlehlou a udržovanou zahradou lemovanou vysokou zdí s bránou, které dopřávaly obyvatelům domu tolik potřebné soukromí.

Seskočila z vespy a zadala vstupní kód.

„Mohl byste mě zavést na letiště?“ zeptala se, když se brána otevřela. „Zaplatím,“ dodala dřív, než mladík stihl odmítnout. V kabelce měla hotovost.

Její zachránce, který mezitím s pusou dokořán zíral na rozlehlý, bíle natřený dům s terakotovou střechou, se na ni usmál. „Dobře, paní.“

„Dejte mi pět minut.“ Sevřela si krvácející dlaně v pěsti a rozběhla se k vchodovým dveřím, u nichž se setkala s Frankem,ENZOVÝM komorníkem a skrz naskrz profesionálem.

„Co se stalo?“ zeptal se opatrně.

Včera jí odnesl kufr a další zavazadla do auta, které ji mělo odvézt do hotelu, v němž měla strávit poslední noc coby svobodná žena, a popřál jí krásný svatební den, protože jako zaměstnanec se svatby neúčastnil.

Rebecca, která se bála, že se každou chvíli rozpláče, jen zavrtěla hlavou.

S ustaraně svraštěným obočím jí otevřel dveře.

Uvnitř nemarnila čas.

Zula si boty a rozběhla se po rozlehlé vstupní hale až ke klenutému průchodu do východního křídla, kde uháněla dlaždicemi vyloženou chodbou do domácího kinosálu, jehož zdi zdobily originály filmových plakátů hollywoodských kasovních trháků z padesátých a šedesátých let.

Zamířila k plakátu s překrásnou štíhlou blondýnou vyobrazenou mezi dvěma svalnatými muži v plavkách a odtáhla ho od zdi.

Vzpomínala si, jak se smála, když jí Enzo ukázal svůj sejf. A také si pamatovala jeho široký úsměv, s nímž do něj před týdnem ukládal její pas. Tehdy se domnívala, že se usmívá radostí z vyhlídky na to, že se k němu nastěhuje, přestože se rozhodli mít na jeho naléhání až do svatby oddělené ložnice.

Kdyby jen věděla, že se tak rozhodl proto, že tak byla o krok blíž tomu, aby mu dala, po čem doopravdy toužil.

Což nebyla ona.

Nikdy ji doopravdy nechtěl.

Přiložila oko ke skeneru sítnice a zavzpomínala na den, kdy se před pěti měsíci poprvé setkali.

Její teta se rozhodla oslavit své padesáté narozeniny v překrásném hotelu na venkově. Počasí bylo

stejně studené a šedavé jako mrak, jenž tehdy Rebece už více než tři roky obklopoval.

Po odchodu z oběda našla ke svému rozčarování své auto s píchlou pneumatikou. Hned k ní přispěchal nádherný muž s roztomilými dolíčky ve tvářích a těma nejúchvatnějšíma hnědýma očima, jaké kdy viděla. Vystoupil z auta, které muselo stát víc než celý její dům, a nabídl svou pomoc. Přímo trval na tom, že jí pneumatiku vymění.

Vzpomínala si, jak si svlékl dlouhý hnědý kabát i sako, které jistě stálo víc než celý její šatník, a podal jí je, aby mu je držela. Z jejich látky se vznášela nádherná dřevitá vůně.

Vyhrnul si rukávy a klekl si přímo na mokrou zem. Během výměny pneumatiky si s ní povídal. Měl nádherný hluboký sametový hlas a ten nejkrásnější italský přízvuk, jaký kdy slyšela.

Když bylo hotovo, Rebecca v úděsu vytřeštila oči na jeho drahé kalhoty, košili i polobotky, nyní zamaзанé od hlíny a oleje.

„Pošlete mi účet za čistírnu,“ vyzvala ho skrz drkotající zuby, když mu sako vrátila. „Aspoň to málo pro vás můžu udělat.“

Oblékl si kabát. Leskly se mu oči.

„Nebo,“ opáčil, „byste se ke mně mohla připojit v hotelovém baru, kde spolu rozmrzeme u krbu s šálkem horkého čaje v ruce.“

Dodnes si vybavovala radost, která jí v tu chvíli projela tělem.

Přestože si zkontrolovala, že nemá na ruce prsten, což ještě nikdy předtím neudělala, podala mu kabát a znovu zaletěla pohledem k jeho levačce.

„Tím vám těžko pomoc oplatím.“

„Kolega, s kterým se tu mám setkat, má zpoždění,

takže ještě hodinu nemám co na práci. Pokud byste mi dělala společnost, aspoň se neukoušu nudou.“

Pobaveně se zazubila.

Opět se mu ve tvářích objevily dolíčky.

„Prokážete mi tím velkou službu. Jednu skleničku, a jsme vyrovnáni.“

Tehdy se poprvé po třech a půl letech upřímně a zeširoka usmála.

„Jednu skleničku. A platím,“ trvala na svém.

Zamračil se a nespokojeně mlaskl.

„Džentlmen nikdy nedovolí dámě platit,“ namítl.

Povytáhla obočí, jak to mnohokrát dělala na své žáčky. „Ještě jste si nevšiml, že máme jednadvacáté století?“ zavtipkovala.

Oba se rozesmáli.

Dodnes vzpomínala na to, jak ji Enzo od první chvíle přitahoval...

Teď už věděla, že to celé pečlivě naplánoval a pneumatiku jí propíchl právě on.

Zelené světlo na skeneru sejfu zablikalo a zahrlo vzpomínky. Vyztužené bezpečnostní dveře se otevřely.

Při pohledu na její pas uložený na jeho, přesně tam, kde ho nechal, se jí sevřelo srdce.

Polkla další příval nevolnosti. Vytáhla svůj pas, zabouchla dveře sejfu a vyběhla zpátky do chodby. Schody do patra brala po dvou a vletěla do ložnice, v níž přespávala od chvíle, kdy do Enzova domu před všemi těmi měsíci poprvé přijela.

Kolik mám času? dumala.

Přemýšlela, kde teď Enzo asi je.

Přijde mě sem hledat? Nebo zamíří rovnou do hotelu, kde jsem se před svatbou ubytovala a kam měli po obřadu zamířit hosté na slavnostní recepci?

Vzala kabelku a vhodila do ní svatební psaníčko a pas. Kufr nechala v hotelu, jinak to nešlo. Měla dost hotovosti, která jí postačí na cestu na letiště, a na bankovním účtu dost peněz, aby si mohla pořídit letenku domů.

Zrovna se chystala vyjít ze dveří, když se zahlédla ve vysokém zrcadle. Málem se zhroutila.

Oválný obličej, který jí profesionální vizážistka dokonale nalíčila, měla špinavý od rozmazané řasenky. Velké hnědé oči měla podlité krví a příliš široké rty zkřivené, jako by se z nich měl každou chvíli vydrat zmučený výkřik. Drdol, který jí kadeřnice dlouho upravovala k dokonalosti, měla uvolněný a medově blond vlasy a potřhané šaty jí dodávaly vzezření ženy, která se právě protáhla trnitým křoviskem.

Ztěžka polkla a strhla si z vlasů skřípec, který držel to, co zbylo z drdolu, pohromadě. Už byla venku ze dveří, když se jí vlasy rozlily po ramenech.

Zvedla lem svých potřhaných svatebních šatů ze země a seběhla po schodech do zpátky přízemí. Pokusila se vzpomenout, které oděvní značky mají na letišti pobočku.

Koupím si tam něco na převlečení...

Při pohledu na muže ve vstupních dveřích domu se zastavila a z hrdla se jí vydral vylekaný výkřik.

Srdce jí prudce naráželo do žeber.

Enzo pevně zatínal ostře řezanou čelist. Do opálené tváře se mu vrátila barva, kterou ztratil ve chvíli, kdy mu u oltáře řekla ne, ovšem vlasy měl rozčuchané už ne záměrně, ale jako by si je snad stokrát v zoufalství prohrábl rukou. Pudrově růžovou vázanku, která v katedrále zdobila jeho krk, byla pryč a vrchní knoflíčky bílé košile si rozepnul.

„Jdi mi z cesty,“ zašeptala, když konečně opět našla svůj hlas.

Místo aby ji poslechl, složil si paže na široké hrudi.

V tu chvíli si uvědomila, že před sebou vůbec poprvé vidí skutečného Enza Beresiho.

„Řekla jsem, ať mi jdeš z cesty.“

Viditelně zatnul svaly na složených pažích.

„Ne,“ ucedil.

Zvedl se v ní přival vzteku. Vrhla se na něj a začala do něj strkat. Snažila se ho dostat ze dveří.

„Vypadni!“ zakřičela.

Jenže byl příliš velký, mohutný a svalnatý. Bez námahy jí přitiskl paže k bokům, otočil ji a přitiskl si ji zády k sobě na pevnou hrud.

„Nech toho!“ zavrčel, když ho patou bosé nohy kopl do holeně.

„Tak mě pusť!“

„Až se uklidníš,“ odpověděl nevzrušeným sameťovým hlasem. Ve vlasech cítila jeho horký dech. „Nemáš kam utéct. Ty kluky na skútrech jsem poslal pryč.“

„Tak si odchytím taxi.“

„A kam pojeděš? Na letiště?“

„Chci domů.“

„Jsi doma.“

„Ne.“

Zavrtěla hlavou. Po tvářích jí stékaly slané slzy. Vzpomínala na radost, jež ji zaplavovala, kdykoli si Enzův překrásný dům představila plný jejich dětmi a životem, který spolu měli vybudovat.

„Ne.“

„Proč jsi to udělala?“ zeptal se, aniž by uvolnil sevření. „Řekni mi to, Rebeko. Řekni mi, proč jsi to udělala?“

„Proč myslíš?“ vykřikla zoufale. „A jestli mě hned teď nepustíš, začnu křičet tak hlasitě, až mě uslyší celá Florencie.“

Stejně rychle, jako si ji k sobě přitiskl, ji opět otočil, aby jí viděl do očí. Velkýma rukama ji chytil za ramena. Pohledné rysy obličeje mu zkřivil vztek.

„Jak se opovažuješ mi něco vyčítat, když jsi plánovala vzít pas a bez vysvětlení nebo rozloučení ode mě utéct? Ponížila jsi mě před celým světem. Musel jsem ukrást skútr, abych se sem dostal dřív, než bys stihla odjet. Řekni mi, proč jsi to udělala? Aspoň to mi dlužíš.“

„Nedlužím ti vůbec nic,“ vykřikla a strčila ho do hrudi. „Vím to! Vím, proč sis mě chtěl vzít. Celé jsi to na mě nastražil!“

Podruhé za necelou hodinu sledovala, jak Enzo bledne. Zavrával a opřel se o dveře. Ztěžka polkl.

„Rebeko...“ zašeptal.

„Ne! Ani se neopovažuj! Na tvoje lži nejsem zvědavá. Všechno vím. Úplně všechno,“ opakovala. „Nikdy jsi mě nemiloval ani nechtěl. Jediné, o co jsi kdy stál, je moje dědictví.“

DRUHÁ KAPITOLA

Přihlížet, jak se Enzo snaží ovládnout, bylo něco, co by si Rebecca za normálních okolností užívala... a taky si to dřív *skutečně* užívala.

V těch několika málo příležitostech, kdy nad sebou málem ztratil kontrolu a pomiloval se s ní, jak ho o to mnohokrát prosila, na něj bych dechberoucí pohled. Vždy mu ztěžkl a zrychlil se dech, z jeho těla sálal žár a přes oblečení, které měl v její blízkosti neustále na sobě, byla jasně patrná mohutná vyboulenina, jež prozrazovala jeho vzrušení. Vždy se ale ovládl. Pokaždé se dlouze a zhluboka nadechl nosem, plameny vášně v jeho očích uhasly a zas byl sám sebou, rezervovaný a vyrovnaný.

Teď už aspoň věděla, proč to pro něj bylo tak snadné. Zatímco sama dál hořela touhou po něm, pro něj nebylo nic těžkého oddělit svou mysl od reakce svého těla. Jeho reakce na ni byly čistě automatické. Netoužil po ní. Na jejím místě mohla být kterákoli jiná přitažlivá žena.

S rovnými zády a očima upřenýma do jejích se zeptal: „Jak jsi to zjistila?“

Přes slzy se zasmála.

„Tohle je to první, na co se zeptáš? Na čem ti záleží?“ zeptala se jízlivě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Máš jen den a noc!.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.